

Η Κυριακή του Θωμά († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Μαΐου 4, 2019

Σήμερα τιμάμε τὸν Ἀπόστολο Θωμά. Πολλοὶ συχνὰ τὸν θυμόμαστε μοναχὰ σὰν τὸν ἄπιστο Θωμά· στὴν πραγματικότητα εἶναι ἐκεῖνος ποὺ **ἀμφέβαλλε** γιὰ τὰ νέα ποὺ τοῦ μετέφεραν οἱ ὑπόλοιποι Ἀπόστολοι ὅταν τοῦ εἶπαν: Ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε! Τὸν εἶδαμε ζωντανό!

Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἀμφέβαλλε σ' ὅλη τὴ ζωὴ του ἢ ποὺ παρέμεινε ἄπιστος στὸ μυστήριο τῆς Θεϊκῆς ἀποκάλυψης τοῦ Κυρίου. Πρέπει νὰ θυμηθοῦμε ὅτι ὅταν οἱ Ἀπόστολοι καὶ ὁ Κύριος ἔμαθαν ὅτι ἀρρώστησε ὁ Λάζαρος, ὁ Κύριος τοὺς εἶπε: Ἄς ἐπιστρέψουμε στὰ Ἱεροσόλυμα. Στὰ λόγια τοῦ Κυρίου οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι ἀπάντησαν: Ἀλλὰ οἱ Ἰουδαῖοι θέλουν νὰ σὲ σκοτώσουν ἐκεῖ, γιατί θὰ πρέπει νὰ ἐπιστρέψουμε; Μονάχα ὁ Ἀπόστολος Θωμάς ἀπάντησε: Ἄς Τὸν ἀκολουθήσουμε καὶ ἄς πεθάνουμε μαζί μ' Ἐκεῖνον. Ἦταν προετοιμασμένος ὄχι μόνο νὰ εἶναι στὰ λόγια μαθητῆς Του, ὄχι μόνο νὰ Τὸν ἀκολουθήσει ὅπως ἕνας μαθητῆς ἀκολουθεῖ τὸν δάσκαλό του, ἀλλὰ νὰ πεθάνει μαζί Του, ὅπως ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἀποφασίζει νὰ πεθάνει μὲ τὸν φίλο του καὶ ἐὰν χρειαστεῖ χάριν τοῦ φίλου του. Ἄς θυμηθοῦμε λοιπὸν τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς του, τὴν πίστη καὶ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ χαρακτήρα του.

Τί συνέβη ὅμως ὅταν μετὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ οἱ Ἀπόστολοι ἀνήγγειλαν σ' αὐτὸν ποὺ μονάχα αὐτὸς δὲν εἶχε δεῖ τὸν Κύριο, ὅτι ἀντίκρισαν πραγματικὰ τὸν ἀναστάντα Χριστό; Γιατί δὲν πίστεψε τὰ λόγια τους; **Γιατί ἀμφέβαλλε;** Γιατί εἶπε ὅτι χρειαζόταν ἀποδείξεις, ἀπτὲς ἀποδείξεις; Ἐπειδὴ ὅταν τοὺς ἀντίκρισε τοὺς εἶδε χαρούμενους μὲ ὅ,τι εἶδαν, ἦταν χαρούμενοι ποὺ ὁ Χριστὸς δὲν ἦταν πιά νεκρός, ποὺ ἦταν ζωντανός, χαρούμενοι γιὰ τὴν νίκη ποὺ εἶχε κερδηθεῖ. Καὶ ὅμως παρατηρώντας τους δὲν εἶδε σὲ αὐτοὺς καμία ἀλλαγή. Ἦταν οἱ ἴδιοι, μόνο ποὺ ἦταν γεμάτοι ἀπὸ χαρὰ ἀντὶ γιὰ φόβο. Καὶ ὁ Θωμάς τοὺς εἶπε: Μόνο ἐὰν Τὸν δῶ, μόνο ἐὰν γίνω μάρτυρας τῆς Ἀναστάσεως θὰ μπορέσω νὰ πιστέψω.

Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς πεῖ κάποιος ποὺ μᾶς συναντᾷ;

Πρὶν λίγες ἡμέρες ὁμολογήσαμε μὲ πάθος, μὲ εὐλικρίνεια καὶ μὲ πίστη τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου καὶ τὸ πιστεύουμε μὲ ὄλο μας τὸ εἶναι· καὶ ὅμως, ὅταν μᾶς συναντοῦν οἱ ἄνθρωποι στὸ σπίτι, στὸν δρόμο, στὸν χῶρο τῆς ἐργασίας μας, μᾶς βλέπουν καὶ ἀναρωτιοῦνται: Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, τί τοὺς συνέβη;

Οι Απόστολοι είχ^{αν} δεῖ τὸν ἀναστάντα Κύριο, ἀλλὰ ἡ **Ἀνάσταση δὲν ἦτανε γι' αὐτοὺς βίωμα, δὲν σήμαινε γι' αὐτοὺς τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸν θάνατο στὴν αἰώνια ζωή. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ σέ μᾶς**· ἐὰν ἐξαιρέσουμε τοὺς ἀγίους, ποὺ ὅταν τοὺς συναντάει κάποιος ἀντιλαμβάνεται ὅτι τὸ μήνυμα ποὺ φέρουν εἶναι ἀληθινό.

Τί ὑπάρχει στὸ δικό μας μήνυμα ποὺ δὲν ἀκούγεται; **Ἐπειδὴ μιλάμε ἀλλὰ δὲν εἴμαστε αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ εἴμαστε**. Θὰ ἔπρεπε νὰ διαφέρουμε τόσο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔχουν νοιώσει τὴν ἐμπειρία τοῦ ζωντανοῦ, ἀναστημένου Χριστοῦ, ποὺ μοιράστηκε μὲ μᾶς τὴ ζωὴ Του, ποὺ μᾶς ἔστειλε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ὅπως, σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τοῦ C. S. Lewis, διαφέρει ἓνα ἄγαλμα ἀπὸ ἓναν ἄνθρωπο. Ἐνα ἄγαλμα μπορεῖ νὰ εἶναι μεγαλοπρεπές, λαμπρό, ἀλλὰ εἶναι πέτρα. Ἐνας ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ μᾶς συγκινεῖ λιγότερο ἐξωτερικά, εἶναι ὅμως ζωντανός, εἶναι μία **μαρτυρία ζωῆς**.

Ἄς ἐξετάσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ ἄς ἀναρωτηθοῦμε σὲ ποιά κατάσταση βρισκόμαστε, **γιατί οἱ ἄνθρωποι ποὺ συναντᾶμε δὲν καταλαβαίνουν ὅτι ἀποτελοῦμε μέλη τοῦ σώματος τοῦ ἀναστημένου Κυρίου καὶ ναοὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; Γιατί;**

Ὁ καθένας μας ἔχει νὰ δώσει τὴ δική του ἀπάντηση σ' αὐτὴν τὴν ἐρώτηση. Ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς ἄς ἐξετάσει τὸν ἑαυτό του καὶ ἄς ἐτοιμαστεῖ νὰ ἀπαντήσῃ μὲ βαθεῖα συνείδηση, **ἄς κάνουμε ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖο γιὰ ν' ἀλλάξουμε τὴ ζωὴ μας, ἔτσι ποὺ οἱ ἄνθρωποι ποὺ μᾶς συναντοῦν, ὅταν θὰ μᾶς βλέπουν, θὰ λένε: Δὲν ἔχουμε ξανασυναντήσῃ τέτοιους ἀνθρώπους, ἔχουν κάτι ποὺ δὲν τὸ ἔχουμε δεῖ σὲ κανέναν ἄλλον. Τί εἶναι αὐτό; Καὶ θὰ μπορέσουμε νὰ τοὺς ἀπαντήσουμε ὅτι εἴμαστε φορεῖς τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ**. Εἴμαστε μέλη τοῦ σώματός Του. Μέσα ἀπὸ ἐμᾶς ἐνεργεῖ ἡ ζωὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἴμαστε ναός Του. Ἀμήν.

(Πηγή: agiazoni.gr)